

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 005868 17 Кж 2
Бања Лука, 21.12.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Р.М., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Н.С. из Б., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005868 16 К од 15.9.2017. године, у сједници вијећа, одржаној дана 21.12.2017. године,

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Р.М., те потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005868 16 К од 15.9.2017. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005868 16 К од 15.9.2017. године, оглашен је кривим оптужени Р.М., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те је, примјеном одредби члана 38. и члана 39. став 1. тачка 2. КЗ РС, осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну је урачунато вријеме проведено у притвору од 14.9.2016. до 11.11.2016. године. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени Б.Ж., са имовинскоправним захтјевом, упућен је на парницу. На основу члана 99. став 4. ЗКП РС, оптужени је ослобођен обавезе да накнади трошкове кривичног поступка.

Против наведене пресуде, жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат Н.С. из Б., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или преиначи пресуда у дијелу одлуке о кривичној санкцији и оптужени блаже казни или укине и предмет врати првостепену суду на поновно суђење. Аргументи из образложења жалбе, изнесени су у прилог тврдњи да је изрека побијане пресуде неразумљива и противријечна разлозима, да је оптужба прекорачена, и тиме почињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке к) и и) ЗКП

РС. Осталим изнесеним аргументима из жалбе, оспорава се правилност чињеничне основе побијане пресуде, првенствено у дијелу закључка, заснованог на погрешној оцјени исказа свједока Д.Г. у погледу постојања претходног договора за извршење дјела. Оспорава се правилност оцјене исказа оштећеног Б. Ж., и тиме закључак у погледу примјени силе, критичне прилике, од стране оптуженог, па се на тим аргуменама заснива тврдња о повреди Кривичног закона. У дијелу одлуке о кривичној санкцији, оспорава се правилност оцјене околности које су од утицаја на висину изречене казне затвора, указујући да је казна затвора, изречена на основу споразума о признању кривице оптуженима С.Г. и В.М., као саизвршиоцима, одмјерена у трајању од двије године, и тиме оптужени Р.М. доведен у неповољнији положај, јер није признао кривицу или закључио споразум о признању кривице

Одговор на жалбу није достављен.

Сједници вијећа, одржана је у смислу одредбе члана 318. став 1. Закона о измјенама и допунама Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 91/17).

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе, у прилог тврдњи да је изрека побијане пресуде неразумљива и противријечна разлозима, те да је тиме захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, изрека побијане пресуде садржи јасан чињенични опис реалне дјелатности оптуженог, заједно са оптуженима С.Г. и В.М. (у односу на које је поступак раздвојен) као саизвршиоцима, који јасно одређује његов психички однос према дјелу у цјелини, дакле и према последици, што све заједно дефинише битне елементе бића кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС, за које је оптужени оглашен кривим том пресудом. У конкретном предмету, вриједност одузетог возила од оштећеног, није узета као квалификаторна околност предметног кривичног дјела (већ околност да је дјело извршено од старне више лица). Наведену, квалификаторну околност предметног кривичног дјела, првостепени суд није цијенио ни код одмјеравања казне затвора, ради чега чињеница да вриједност тог одузетог возила (поред вриједности одузетог новца од оштећеног у износу од 6,90 КМ) није утврђена, нити унесена у чињенични опис изреке побијане пресуде, супротно аргументима из жалбе, не чини изреку побијане пресуде неразумљивом и у противријечности са датим разлозима. Надаље, изрека побијане пресуде је у свему усклађена са разлозима датим у њеном образложењу за све одлучне чињенице. У побијаној пресуди су, у битноме, изнесени садржаји исказа свједока и оцијењени, заједно са материјалним доказима, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, тако да су без основа аргументи из жалбе, да су ти садржаји исказа свједока изнесени селективно и да је изостала њихова оцјена, па тиме изостали и разлози о одлучним чињеницама, на којим аргументима жалба заснива тврдњу о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Нису основани ни аргументи изнесени у жалби, у прилог тврдњи да је чињеничним измјенама унесеним у изреци побијане пресуде, у односу на онај опис дјела садржан у оптужници, повријеђен објективни идентитет оптужбе и пресуде и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС. Наиме, тачне су тврдње из жалбе да не постоји потпуна чињенична подударност описа дјела датог у диспозитиву оптужнице и оног који је садржан у изреци побијане пресуде. Међутим, у конкретном предмету, није повријеђен принцип који захтјева идентитет између оптужбе и пресуде, а који је садржан у одредби члана 294. став 1. ЗКП РС, јер чињеничне измјене у изреци побијане пресуде, односе се на исти критични догађај и радње оптужених у оквиру претходног договора у извршењу дјела, са појединачно одређеним улогама и манифестују исто кривично дјело. Дакле, у изреци побијане пресуде, није измијењена нека одлучна чињеница, која би мијењала суштину инкриминације и дефинисала тежи облик генусног дјела.

Надаље, овај суд је испитао аргументе из образложења жалбе, којима се оспорава правилност оцјене спроведених доказа, па слиједом тога и правилност чињеничне основе побијане пресуде, налазећи да исти нису основани.

Анализом и оцјеном спроведених доказа, појединачно и у међусобној повезаности, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, првостепени суд је потпуно и правилни утврдио све одлучне чињенице и дао ваљане разлоге у побијаној пресуди за закључак да је оптужени, заједно са осуђенима С.Г. и В.М., починио кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС, на начин како је то описано у изреци побијане пресуде.

Аргументи из жалбе, којима се негира постојање претходног договора оптуженог са С.Г. и В.М. за извршење дјела, нису основани.

Постојање претходног договора, и закључак о овој одлучној чињеници, резултат је правилне оцјене исказа свједока оштећеног, који је описао начин његовог позивања од стране оптуженог Р.М. да изађе до капије своје куће (користећи њихово међусобно познанство и повјерење), у којој ситуацији су осуђени С.Г. и В. М., скривени иза грмља поред куће, заједно ушли у његову кућу, а за њима и оптужени Р.М., те свједока С.Г., у дијелу у којем потврђује додавање пуњача за мобилни телефон од стране оптуженог М., којим је везао оштећеног, и коначно, њиховог заједничког изласка из куће, и одласка отуђеним возилом оштећеног.

Све наведено, и по оцјени овог суда, потврђује правилност закључка побијане пресуде о свијести оптуженог Р.М. о заједничком дјеловању оптужених, као саизвршилаца за предузете радње, чињенично описане у изреци побијане пресуде.

Реакција оптуженог Р.М., коју, у основи, потврђују оштећени и свједок Г., у току трајања примјене силе над оштећеним од стране С.Г. и В.М., у кући оштећеног („...немојте више...“), нема онај значај који му даје жалба, у оспоравању правилности утврђења психичког односа према дјелу у цјелини, обзиром на континуитет у радњи извршења, улоге саизвршилаца и вријеме

испољавања таквог захтјева за престанак примјене силе, које је упућено након одузимања новца и непосредно прије самог изласка из куће оштећеног.

Слиједом наведеног, на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, правилно је примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело разбојништва из члана 223. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС.

Овај суд је испитао правилност и законитост побијане пресуде у дијелу одлуке о кривичној санкцији.

Правилно је првостепени суд, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, у складу са одредбом члана 37. КЗ РС, утврдио све околности које су од значаја за висину казне и истима дао правилан значај. Олакшавајуће околности, у својој укупности (породичне прилике оптуженог-отац троје малолетне дјеце, допринос у извршењу дјела, одузето возило је враћено оштећеном, интензитет примјене силе, износ присвојеног новца), оцијењене су као особито олакшавајуће и оправдавају примјену одредбе члана 38. тачка 2. КЗ РС и ублажавање казне затвора испод границе прописане законом за кривично дјело разбојништва из члана 223. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС (казна затвора од 5 до 15 година).

Међутим, чињеница да је оптужени више пута осуђиван, не оправдава изрицање казне затвора у краћем трајању, како се то предлаже у жалби, првенствено са аспекта индивидуализације казне и сврхе кажњавања, као специјалне и генералне превенције, садржане у одредби члана 28. КЗ РС.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић